

Warszawa, 26 września 2016 roku

Wojewódzki Sąd Administracyjny w
Warszawie

za pośrednictwem
Prezesa Polskiego Komitetu
Normalizacyjnego

Skarżący:
Karol Breguła
ul. Ursynowska 22/2
02-605 Warszawa

Strona przeciwna:
Prezes Polskiego Komitetu
Normalizacyjnego

Uzupełnienie skargi na decyzję

W imieniu własnym na podstawie art. 3 § 2 pkt. 1 w zw. z art. 50 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, wnoszę uzupełnienie skargi na decyzje Prezesa Polskiego Komitetu Normalizacyjnego w przedmiocie wyrażenia zgody na ponowne wykorzystanie z wniosku z dnia 26 czerwca 2016 roku ze względu na naruszenie przepisów:

- art. 7 ust. 1 ustawy o ponownym wykorzystywaniu informacji z sektora publicznego poprzez nieprawidłową wykładnię i uznanie, że art. 5 ust. 5 ustawy o normalizacji stanowi regulację, która w sposób odrębny określa „zasady, warunki i tryb dostępu do informacji będących informacjami sektora publicznego.”,

Jednocześnie wnoszę o:

1. uchylenie decyzji Prezesa Polskiego Komitetu Normalizacyjnego z dnia 22 sierpnia 2016 roku znak Zpr.070.24.2016(2) oraz poprzedzającej ją decyzji Prezesa Polskiego Komitetu Normalizacyjnego znak Zpr.070.24.2016(1) z dnia 11 lipca 2015 roku.
2. zasądzenie od Prezesa Polskiego Komitetu Normalizacyjnego na rzecz skarżącego zwrotu kosztów postępowania niezbędnych do celowego dochodzenia praw.

Uzasadnienie

Pismem z dnia 26 czerwca 2016 roku wystąpiłem działając w imieniu własnym na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 25 lutego 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Dz.U. 2016 poz. 352) do Prezesa Polskiego Komitetu Normalizacyjnego (dalej: Prezes PKN lub Organ) o udostępnienie w celu ponownego wykorzystywania informacji z sektora publicznego poprzez jednorazowe przekazanie informacji w zakresie:

1) kopii treści dokumentu PN-EN ISO 13688:2013-12 w wersji polskiej *Odzież ochronna -- Wymagania ogólne*

Pismem z dnia 27 czerwca 2016 roku Prezes PKN r. wyjaśnił, że zgodnie z art. 5 ust. 7 ustawy z dnia 12 września 2002 r. o normalizacji (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 1483) Polskie Normy nie stanowią informacji publicznej i nie podlegają udostępnieniu w trybie ustawy z dnia 6 września 2001 roku o dostępie do informacji publicznej (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 2058 z późn. zm.).

Wnioskodawca pismem z dnia 27 czerwca 2016 roku odniósł się do udzielonej odpowiedzi Prezesa PKN. Wskazał, że wystąpienie w żaden sposób nie odnosi się do informacji publicznej, a także podkreślił że nie rozumiał z jakich względów Organ przywołuje w sprawie przepisy ustawy z

dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz.U. 2001 nr 112 poz. 1198), a także orzecznictwo związane z tymi przepisami. Stwierdził, że poczynione przez Państwa uwagi nie odnoszą się w żaden sposób do mojego wniosku i nie mogą zostać uznane za jego skuteczne załatwienie. W wstępie swojego pisma podkreślił również, że skierowane w dniu 27 czerwca 2016 roku wystąpienie znajduje swoją podstawę w art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 25 lutego 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Dz.U. 2016 poz. 352; dalej: ustawa o re-use). Do pisma dołączono wydruk kopii treści ustawy z dnia 25 lutego 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Dz.U. 2016 poz. 352).

Organ decyzją znak Zpr.070.24.2016(1) z dnia 11 lipca 2015 roku odmówił udostępnienia żądanej informacji. Decyzja została oparta na art. 23 ust. 1 pkt ustawy o re-use.

Od wymienionej decyzji w terminie został złożony do Prezesa PKN wniosek z dnia 25 lipca 2016 roku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Wymieniona decyzja została utrzymana decyzją Prezesa PKN działającego w sprawie jak organ II-instancji. Prezes PKN utrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Nie można podzielić argumentacji Organu. Wykładania przepisów ustawy o re-use przeprowadzona przez Organ jest nieprawidłowa, a naruszenie to ma istotny wpływ na wynik sprawy, gdyż w przeciwnym wypadku żądana informacja powinna zostać przekazana do ponownego wykorzystania z określeniem warunków lub bez ich określenia.

Pragnę wskazać, że w dniu 16 czerwca 2016 roku weszła w życie ustawa z dnia 25 lutego 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Dz.U. 2016 poz. 352) (dalej: ustawa o re-use). Stanowi ona, że przez informację sektora publicznego należy rozumieć każdą treść lub jej część, niezależnie od sposobu utrwalenia, w szczególności w postaci papierowej, elektronicznej, dźwiękowej, wizualnej lub audiowizualnej, będącą w posiadaniu podmiotów zobowiązanych (art. 2 ust. 1 ustawy o re-use).

Stanowi ona także, że prawo do ponownego wykorzystywania podlega ograniczeniu w zakresie informacji sektora publicznego do których prawa autorskie i prawa pokrewne w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2006 r. poz. 631, z późn. zm.) przysługują podmiotom innym niż podmioty zobowiązane (art. 6 ust. 4 pkt 3 ustawy o re-use).

Natomiast w okolicznościach niniejszej sprawy nie powinno budzić żadnych wątpliwości, że autorskie prawa majątkowe do Polskich Norm i innych niż Polskie Normy dokumentów normalizacyjnych zatwierdzonych przez krajową jednostkę normalizacyjną przysługują krajowej jednostce normalizacyjnej, co wypływa wprost z art. 5 ust. 5 i art. 6 ustawy z dnia 12 września 2002 r. o normalizacji (Dz.U. 2002 nr 169 poz. 1386; dalej: UON).

Z tego względu, że treść autorskich praw majątkowych przysługuje jednostce normalizacyjnej, będącego jednocześnie podmiotem zobowiązanym do udostępniania lub przekazywania informacji sektora publicznego w celu ponownego wykorzystywania dokonując wykładni *a contrario* art. 6 ust. 4 pkt. 3 ustawy o re-use należy uznać, że nie jest dopuszczalna odmowa przekazania informacji w celu ponownego wykorzystania informacji z sektora publicznego ze względu na ochronę treści tych dokumentów jak utwory literackie na podstawie art. 5 ust. 5 UON.

Należy także zwrócić uwagę, że z oczywistych względów nie będzie mieć w sprawie również zastosowanie art. 5 ust. 7 UON, gdyż odwołuje się on do ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198 oraz z 2002 r. Nr 153, poz. 1271), która nie ma w sprawie zastosowania i w sposób zupełnie nieprawidłowy jest w niniejszej sprawie powoływana.

Nie można podzielić stanowiska Organu, że przepisy UON określają odrębny tryb udostępniania

żądaných informacji. Przy wykładni potrzebę ścisłej wykładni art. 7 ust. 1 ustawy o re-use oraz zachowywania, wynikającej stąd, pewnej dozy ostrożności (wstrzemięźliwości) w kwalifikowaniu odrębnych regulacji jako unormowań szczególnych wzmiankowanych w tym przepisie. Istota odesłania, o którym jest mowa w art. 7 ust. 1 ustawy o re-use, dotyczy tylko takiej sytuacji, gdy odrębna ustawa precyzuje zarówno zasady, jak i tryb dostępu do informacji z sektora publiczne, których zastosowanie wyłączać będzie zasadność ich realizacji na podstawie ustawy o re-use. Odrębny tryb i zasady dostępu muszą być określone w akcie o randze ustawy, a ponadto powinny mieć charakter kompletny, tzn. zapewniający zainteresowanemu możliwość skutecznego zainicjowania i zakończenia procedury dostępu do żądanej informacji. W konsekwencji przyjmuje się, że w przypadku takiego zbiegu przepisów, pierwszeństwo mają przepisy szczególne normujące dostęp do danej kategorii informacji z sektora publiczne, co wszakże nie wyklucza stosowania w zakresie w nich nieuregulowanym przepisów ustawy o re-use niesprzecznych z tymi przepisami szczególnymi. Przepis ustanawiający odmienne zasady i tryb dostępu do informacji powinien zawierać odpowiednio rozwinięty reżim prawny i odpowiednie ratio legis regulowanej materii zasadniczej.

Z samego faktu, że w przepisach w sposób jednoznaczny określono, że Prezesowi PKN przysługują prawa autorskie do dzieł nie może oznaczać, że przepisy te wyłączają stosownie ustawy o re-use Regulacja ta tylko rozstrzyga ewentualne spory interpretacyjne czy takie materiały urzędowe stanowią przedmiot prawa autorskiego (por. art. 4 ust. 2 ustawy o prawach autorskich i prawach pokrewnych). Tym bardziej nie można z powyższych regulacji wywodzić, że na podstawie ustawy o normalizacji Polskie Normy udostępniane są na podstawie licencji, której w imieniu Skarbu Państwa udziela Prezes Polskiego Komitetu Normalizacyjnego, a w szczególności że taka licencja może zostać udzielona wyłącznie odpłatnie.

UON nie ustala odrębnego trybu udostępniania informacji z sektora publicznego, w szczególności nie zawiera odpowiednio rozwiniętego reżimu prawnego i odpowiedniego ratio legis regulowanej materii zasadniczej. Żaden z przepisów tej ustawy nie zapewnia zainteresowanemu możliwości skutecznego zainicjowania i zakończenia procedury dostępu do żądanej informacji, a tym bardziej nie reguluje on ponownego wykorzystywania takowych informacji.

Organ po wpłynięciu wniosku o ponowne wykorzystywanie winien dokonać w pierwszej kolejności oceny czy żądana informacja może być przedmiotem ponownego wykorzystywania. Należy w tym zakresie odwołać się do przesłanek ograniczenia tego prawa zawartych w art. 6 ustawy o re-use.

W przypadku uznania, że materiały przedmiotem ponownego wykorzystania być nie mogą Organ winien odmówić, w drodze decyzji, wyrażenia zgody na ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego (art. 23 ust. 1 pkt. 4 ustawy o re-use). W takiej decyzji Organ winien dokonać szczegółowego wyważenia czy jest to konieczne, a swoje stanowisko szczegółowo uzasadnić.

W przypadku uznania, że takie materiały mogą być przedmiotem ponownego wykorzystywania winien przejść do następnej fazy załatwienia wniosku. Otóż winien dokonać oceny, czy zachodzi konieczność ustalenia warunki ponownego wykorzystywania lub nałożenia opłaty. W przypadku stwierdzenia konieczności ustalenia takich warunków winien Organ przedstawić ofertę (art. 23 ust. 1 pkt. 3 ustawy o re-use). W przeciwnym wypadku winien poinformować o braku warunków ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego przez wnioskodawcę (art. 23 ust. 1 pkt. 2 ustawy o re-use).

Na podstawie powyższego należy stwierdzić, że stanowisko Organu pozostaje w pewnym zakresie wewnętrznie sprzeczne. Organ jednocześnie uznaje, że w żadnym zakresie informacja nie może być ponownie wykorzystywana, a jednocześnie stwierdza, że takie ponowne wykorzystywanie jest

możliwe, ale wymaga określenia warunków i uiszczenia opłaty.

Organ odwołuje się również do dyrektywy 2013/37/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2013 r. zmieniającej dyrektywę 2003/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego (Dz. Urz. UE L 175/1). Należy zgodzić się z organem, że celami ustawy o re-use była implementacja dyrektywy 2013/37/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2013 r. zmieniającej dyrektywę 2003/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego (Dz. Urz. UE L 175/1).

Jednakże nie można zgodzić się z sposobem interpretacji przez Organ art. 8 ust. 1 dyrektywy. Otwarty katalog przesłanek zawartych w dyrektywie nie daje podstaw, aby w drodze wykładni prawospółnotowej wywodzić nieznanne prawodawstwu krajowemu przesłanki ograniczenia prawa do ponownego wykorzystywania. Otwarty katalog z dyrektywy jest doprecyzowany w postaci zamkniętego katalogu w ramach prawodawstwa krajowego. W Polsce jest to ustawa o re-use. Wykładnia prawospółnotowa byłaby możliwa tylko i wyłącznie w sytuacji, gdyby prawodawstwo krajowe nie mieściło się w katalogu określonym w dyrektywie lub było sprzeczne z celem dyrektywy. Taka sytuacja nie występuje w niniejszej sprawie.

Przedstawione naruszenia mają oczywisty i decydujący wpływ na wynik sprawy, gdyż w przeciwnym wypadku żądana informacja powinien zostać przekazany do ponownego wykorzystania zgodnie z wolą Wnioskodawcy bez określenia warunków lub powinna zostać przedstawiona oferta takie warunki określające.

Z tych przyczyn skarga jest konieczna i uzasadniona.